

Cjiblo 22.
2. junija.

Lětnik 22.
1912.

Bonhaj Bóh!

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosc' ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

SSerbiske njedželske lopjeno.

Wudawa žo kóždu žobotu w Ssmolerjez knihicžishečeńni w Budyschinje a je tam sa schtwórtlétnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Sswjata Trojiza.

4. Mójs. 6, 22—27.

Aaronitske žohnowanje, s kotrymž žo wožada kóždu njedželu požohnuje, dawa nam nuts pohladacž do skutkowanja trojjenicžkeho Boha nad nami.

Wono sjewi nam:

1. žohnowanje Stworicžela, kotryž naž wobarnuje;
2. hnadu Sbóžnika, kotryž naž roškwěcža;
3. mér ſwjateho Ducha, kotryž w naž ſkutkuje.

1. Bóh Wótz dawa nam dobre a wotwobročza sse. Wótz je luboſež. Luboſež pał dawa, žobudželi, wopory noſy. Aaron dyrbjesche nad wožadu prajiež: Tón Ŝenjeſ požohnuj tebie. Schto pał rěka žohnowacž druhe hacž dobre niz jeno pschecž, ale tež dawacž. To ſłowo žo trjeba w myſli pschisporjenja. Hdyž Bóh Abrahama žohnuje, rěka to tał wjèle hacž, so wón jeho bohateho czini na duchownych a cželných kublach.

Njeſzmy tež my žo tehole žohnowanja hacž dotal wjeſelili? Njedýrbimy wuſnacž: Ja wérju, so mie Bóh ſtvoril je a hiſhče ſdžerži? A temu je nam połnoſež duchownych darow dał. My dyrbimy ſpěwacž: Njech Bohu džakuje žo wutroba wſchęch ludži.

Alle niz jeno dobre chze nam Wótz dawacž, ale wón chze naž tež wobarnowacž, wobarnowacž pschede wſchém

ſlym czěla a dusche. Jego ſedžbowanje wobarnuje naſch wodnych; hdyž wón ſwoju ruku wotczehnje, padnijemy do ſkaſzenja. Duž ſpěwam: „Ja poſběham ſwojej wočzi k horam, wot kotrychž mi pomož pschiúdže.“

2. Hnada Sbóžnika. Majwjetſchu luboſež je nam Bóh wopokaſał, so nam ſwojego Šsyna póžla.

Tón Ŝenjeſ roškwěcž ſwoje woblicžo nad tobū. Hdyž ſchtó ſwoje woblicžo nad naſi ſwěcžicž dawa, blyſcheži žo jeho wóczko a wón na naž pschecželnie hlada, my mamy dowérjenje k njemu. Tał je Bóh na naž we ſwojim Šsynu pohladał, kíž je podobnoſež jeho bycža. W nim je nam ſhadžalo ſlonečko prawdoſeże. Wot teho ſlonečka dyrbimy žo roškwěcž dacz. Tele ſlonečne ſwětlo nije dyrbimy psches nikoho a psches niežo ſaežmež dacz.

A hnady chze nam Sbóžnik bycž. Tał wyžoko wažimy, hdyž ſhězor abo kral někomu někaſtu hnadu wopokaſe, to njetrjeba rjad bycž, so pschecželne ſłowo rěczi abo jemu ruku poſkieži. Tał wažne hakle je, hdyž ſhězor ſłoſtnika wobhnadži a jemu ſwobodnoſež da. Njeje nam Sbóžnik we wjèle wyſchiszej mérje hnadu ſpožczil, hdyž je nam wodacze hrěchow, ſiwiſenje a ſbóžnoſež pschinjeſil? Ŝ hnady ſeže wy ſbóžni ſcžinjeni.

3. Skutkowanje ſwjateho Ducha. Chrystus je ſaſo wot ſwěta ſchol, hdyž je ſkutk wumozjenja dokonjał, ale wón je nam ſwjateho Ducha póžlał. Na njeho pocžahuja žo te ſłowa: „Tón Ŝenjeſ poſběhni ſwoje woblicžo na tebie.“

Hdyž ſchtó ſwoje woblicžo na naž poſběhuje, wón na naž hlada, so by naž wobledžbował a my njebychmy

żo sabłudżili. Tak ma ʃwiaty Duch po woli Sbóžnika nahładowarstwo na duszach człowieków. Wón powoła, roszweczi, wuszweczi a sdżerżi nas w prawej wérje, kaž wón zyłe kschesčijanstwo na semi powoła, shrromadzi, roszweczi, wuszweczi a pschi Jezom Khryste sdżerżi w prawej jenakiej wérje.

A daj tebi ʃwoj mér. To je, po cžimž najhlubšche žedzenje wutroby dže, niz jeno pola džeczi Božich, ale też pola ʃwetnych ludzi, jeno so czi tónle mér po wopacznym puežu pytaja. Prawy njebjesski mér dusche, jeniczki troschtowazh balsam sa naſchu wutrobu, dawa nam jeno Khrystus psches ʃwjateho Ducha. Wón móže ſam wutrobu ſmiero-wacż, hdyz ʃwiaty Duch ſ nim ſaczehnje, kaž do Noachowego kſchęza hols ſ łopjenom mera pschileczi.

To wſchitko cžini trojjenicžki Bóh nad nami! Jemu budź cžescż do węcznoscze! Hamień.

Požohnowanje.

Hłos: O Božo lubosny —.

Tón Knjes cže požohnuj
Ssam ſ wykoleho hrodu,
Bóh Wótz cže wobarnuj
Psched njeſbožom a ſchłodu;
Hdyž wón cže žohnuje,
Masz ſboże, wjeſele,
Troskt, pomož, ʃwetka doſcž
A herbſtwo njebjeske.

Tón Knjes cže požohnuj
A daj czi doſtač ſnadu;
Njech Jezuš ſmyje cže
Wot wſchego twojoh' padu;
Wón twoju duschu ſank
Do ʃwojich ranow ſam,
So žohnowaný by
Psches njeho tu a tam.

Tón Knjes cže požohnuj
A ſe ʃwetkom cže roſhwiecž,
Tón drohi ʃwiaty Duch
Ssam wutrobu czi požwiecž;
Mér twojej duschi daj,
Czi pomhaj psches ʃwet ſhy,
So ty hacž do ʃmjercze
We Bożej hnadle ſhy.

Po M. Domachzy.

Bóh je luboscz.

W Gſfurcze wobras wiſa, na kotrejž ruku widzis, kotaž ſawjesci, na nim wotnamjenjeny, wotwodżewa, tak ſo je wotewrjena biblija widomna, na kotrejž ſu te ſłowa cžitacż: Bóh je luboscz. Tón wobras na tym měſtneje wiſa, hdzejz něhdz Luther bibliju w kloſchtrje namaka, a do kotrejž ſo wón pschi cžitanju tak ponori, ſo na wſcho druhe ſapomni, woſebje na ʃwoj strach psched Bohom, w njeſmilnej ſurowosczi nad mrózcelemi trónowazym; pschetož tak bu wón wuczeny, ſebi Boha Knjesa pschedſtajecż. A někto namaka wón w tej ʃwjatej kny, jemu tak doſho njeſnatej, tu zyli połnosz Bożeje hnady a luboscze, kotaž ſo jemu jako drohotne ſlubjenje napſchecžiwo blyſczeſe, a wot tuteho wokoſnika ſem we ſwojej maczeŕnej ręczi wjeſzeli, tak ſo ſam w niej cžitacż a ſo teho droheho ſłowa troschtowacż: Bóh je luboscz!

wotczahnyčz, kiž tu drohu knihu sakrywasche, a wſchitkim strachocžiwym dusham pschiwołacż: Bóh je luboscz! To je tón drohotny dor, kotrejž nam Lutherowa ruka da, ſo nam němſku bibliju wobradzi, kotrejž ſo tež naſch luby ſerbſki lud wot lěta 1728 ſem we ſwojej maczeŕnej ręczi wjeſzeli, tak ſo ſam w niej cžitacż a ſo teho droheho ſłowa troschtowacż: Bóh je luboscz!

F.

Mje žohnuj, ʃwjata Trojiza!

Psalm 134, 3.

(Po pódlaſkim hloſu.)
Bóh Wóczęž žohnuj mje!
Wón jako żorło hnady
Mój wukhow je a ſchfit
A blyſchi moje żady;
Szym w nusy, we horju,
Pod kſchizom khoroscze,
Dha ſeſele pomož mi
A duschu troschtuje.

Syñ Boži žohnuj mje!
We nim ſym wobhnadžený
A ſ jeho ʃwjatej krwju
Wot hréchow wucziszený;
Mi duschu ſakhowacż
Wón w ʃwojich ranach chył,
So hacž do węcznoscze
Bych žohnowaný był.

Duch ʃwiaty žohnuj mje!
Wón ſpožcž mi wuszwieczenie
We wérje do Khrysta
A prawe wožiwenje;
Njech wón mi wuliva
Mér Boži do dusche,
Dha pola Boha ſym
Ja węcznje we hnadle!

K. A. Fiedler.

Wera do ʃwjateje Trojizy.

D. M. Luther.

(Porjedzený pschelozt.)
Do Boha Wótza wérimy,
Kiž je njebjio, ſemju ſtvořil;
My jeho lube džeczi ſmy,
Tako Wótz je ſ nam ſo horil;
Wón nam wſchědnie ſiwnosz dawa,
Czelo ſ duschu wobarnuje;
Schlitowacż naſ ſeſtaſtawa,
Kſchiz a horjo wotdzerzuje;
Naſ ſaſtarawſchi, ſwarnujo
Wón w ʃwojej možy džerži wſcho.

Do Jezom Khrysta wérimy,
Jeho Syyna, naſchoh' Knjesa!
Wón Bóh je, ſ Wótza plodžený,
Mjes nimaj njej roſdžel, mjesa;
S klinu Marje w Bożej nožy
Bu wón człowjek narodžený
Psches ʃwjateho Ducha možy;
Potom na kſchiz powyſcheny
Wón ſa naſ wumrje, wot ʃmjercze
Paſk psches móz Božu stanyl je.

Do žwiatoh' Ducha wěrimy,
G Wózom, Gšynom jene Bojstwo;
Wón scéle nam, naž trošktujzý,
Dary s njebla jako žwójstwo;
Kscheschzanstwo wón w kóždym kraju
K jenej myžli shromadžuje,
Hdžez žo hréchi wodawaju;
Céla wón nam s nowa hnuje,
Hdyž wita po wschém hubjenstwie
Naž junu węczne žiwjenje.

Hamjeń.

F.

Jesuš, moja nadžija.

W danskej wojni 1864 žo sta, so pruski hejtman se žwojej batteriju po sbožownej bitwje do wójwodoweho hrodu w Glücksburgu czehnjesche, so by tam kwartieru dostał. Wot wonkach bětón hród wschón rjany, nutskach pak mějše frudny napohlad. Danszy wojažy běchu tam wscho do czista rosbili. Tež ani hrodowstu zyrkej njebehu pschepuschczili. Ženo býrgle běchu hischže dobre. Nasch hejtman pschekhodži te předh tak rjane, nětlo pak sapusczenie swy se frudnymi myžlemi, hacž slónčnje pschi býrgach stejo wosta. Tu jemu dobra myžliczka seskhadža. Wón dwieju žwojich artilleristow k žebi sawoła, pokasa jimaj, tak maju žo býrglowe měchi pacžicž. Hdyž ſo na kantorowu lawku a pocžatón khérlišch: „Jesuš, moja nadžija“ hracž. Nutrnie požluchachu jeho wojažy w konjemzach wołolo hrodu na rjane mózne swuki a tón a drugi pocža khérlišch pschi žebi žobu spěwacž.

Hdyž běsche pschestał a chžysche woteńč, stupi k njemu na jene dobo zuž měschežan, kž běsche něhdže w kucze stal a temu hracžu pschipožluchał. Busobnik sapšchimy wychlowu ruku a rjekny: „Luby knježe, mějče wutrobný džak. Wy scéje mi wulke žohnowanje wobradžili. Bóh Waž swarnuj!“ Pschi tym bě ſo tón měschežan s durjemi minyl, tak ſo wychł jeho nicžo wjazy wopraschecž njemžesche.

Měžazý ſo minychu. Nasch wychł mějše dale wojovacž a czehnjesche žobu do Žütskeje. Duž ſo mér scžini a wón maršerowasche ſe žwojej batteriju domoj. Dompucž wjedžishe jeho psches Glücksburg a jeho wožebnemu ſastojniſej do kwartieru požožichu. Hospodař, hosposa a wschitzu domjažy, žarowazu draſtu wobleczeni, běchu napscheczo njemu jara pscheczelni, tak ſo wón kaž domach czujesche. Kas ſo wón ſa tutu pscheczelnoſcz džakowasche. Duž jemu hosposa wotmolwi: „Mý mamý pruskich wychlow rad, wožebje pak mój mandželski.“ — „To je wěrno“, pschistaji hospodař, „ja žym pruskim offizeram jara džekowny, niz wojowanja dla, ale dla jeneho žohnowanja, kotrež žym wot pruskeho wychla dostał a kotrež jemu čož žiwjenja njesabudu.“ — „Schio dha je tón pobožny wychł był?“ praschesche ſo nasch hejtman radoſciw. Hospodař wotmolwi: „Ja jeho mjeno njewém, tež jeho wot woblicza njeſnaju, dokelž ſo to pschi ſměrkanju ſta; ale powiedacž wam tu wěz chzu, je-li ſo je Wam to spodobne.“ — „Proſchu“, wotmolwi tón wychł, „powiedajcze mi to!“ A hospodař rěčesche tak:

„Srudoba běsche mój dom nadpadla, kž blyž ſi jažneho njebla. Moja žona ſkori a ſdasche ſo, ſo žaneje radu njebudže. Mój starschi ſyn wumrje na ſcharlach. W tym ſamym čažu — bě to požlednju ſymu — ſhubich wjele pjenjes. A na to pschindže wojna ſe wſchej žwojej haru, tak ſo dla hubjenſta njevidžach, ſchto ſapocžecž; hlowa ſo mi wjerczesche a ſamyžleny khodžach w žwojim džele. Ja pocžach dwělowacž, hacž dha žaneho Boha na njeblach njeje, pschetož telko staroſezow njemóže ſkoru Bóh na

jeneho čłowjeka položicž. Pschezo pak hischže teje ſrudobu doſcz njebl. W bitwje ſranichu mojeho mlodscheho ſyna, kž bě leutnant, ſo bórsh wumrje. Schto pomhaſche nětlo wscha moja wera, moja nadžija, moje modlenje? Sa někotre měžazý dwaj ſynaj prjecž, mandželska na ſromje rowa — njeby ſlepje bylo, wumrjecž, hacž tajku žałoſcz pschenjescž? Šky njeſcheczel mje ſ mozu do ſamo-mordařtwa honjesche.“

„Teždy buch ras do hrodu požlamy. To ſapuſeženje tam ſo k mojej puſtej wutrobje a hlowe hodžesche. Stejach pschi roſbitym wołnje, pschede mnu hlowe morjo. Schto by ſchodziło, hdyž bých dele ſkocžil? Kónz by wscha nufa měla. Tak mi ſky njeſcheczel do wuschow ſchepasche. Duž býrgle ſaklinčachu, ja ſe žwojeho ſamyžlenja wotucžich a požluchach; „Jesuš moja nadžija“ ſo hrajesche. Gschly ſo mi ronicž pocžachu, moja wera ſo ſažo ſběħasche, ſle myžle czěkachu, ja běch wumóžený. Raž něhdý w Domaschowej wutrobje, tak tež w mojej klinczesche: „Mój knježe a mój Božo!“ Ja mějach žwojeho wumóžnika ſažo.“

„Temu hrajerzej ſo podžakowacž abo ſo jeho praschecž, njeſtě mi tehdy móžno, pschetož moja wutroba ſo hibasche, kž nje-měrne morjo. Gabyl pak teho pscheczelna njeſkym. Kóždžicžki džení ſo ſa njeho modlu, ſo by Bóh jeho ſchlitowal a je-li móžno, jeho ſe mni pschiwiedł, ſo možl ſo jemu džakowacž.“

Naschemu wychkej běsche to wscho džiwnie, wón da žwojemu hospodařej ruku a džesche: „W domje naſchego Wózta njeje nicžo ſhubjene, ani ſornjatko, ani ſwuk, ani ſlowo, wscho w žwojim čažu žwój plód pschinješe.“ Na to ſo ke klavírej hdyž a ſahra:

Jesuš moja nadžija —

A nětlo tón hospodař ſhoni a ſpóſna, ſchtó běsche jemu tehdy tón ſamžny hlob w hrodze hral a jeho psched njeſbožownym ſlónčenjom ſwarnował.

Khostany jebak.

„Pomhaj Bóh, Handrijo, ſo wjeſelu, ſo cže ſažo widžu. Wěſch ty ſchto? ja chžyl žwoje pjenesy ſažo měcz“, tak džesche Michał k žwojemu předawſchemu pscheczelej Handrijej. Handrij wotmolwi: „Kotre dha?“ — „Nó, te 50 hr., kž běch cži loni požcžil.“ — „Ty mi pjenesy požcžil?“ džiwasche ſo Handrij, „to by mi něſchtō nowe bylo; ſterje možl ja rjez, ſo žym tebi pjenesy požcžil.“ — „Ty to tola přež njebudžesč?“ rjeſny Michał, „njewěſch dha wjazy? Wěſche Pětra a Pawoła, tehdy ſtejachmoj na lawje, kž psches hlowinu wjedže; tam žy žałoſczil, ſo žebi domoj hicž njewěriſch. Pjenesy bě pschěhraſ a budžishe ſa nje cželata ſupowacž džrbjal. Žona chžysche na kwaſ a duž chžysche 150 hr. požcžene měcz, a hdy by jeno 50 hr. bylo; žy lubil, ſo je ſa 4 nježele ſažo dasch, a ja běch tak dobrocžitý, ſo žym je cži do ruk ſnažadžal a ty žy ſo podžakowal a wscho dobre lubil a nět k chžesč wſchu ſaprēcž?“ — „Mój pscheczeloo“, Handrij wotmolwi, „ty ſo jara myliſh, to je ſo cži ſ někím druhim ſtało, ja wo tym wſchém nicžo njewém.“ — „Dha chžesč hischče přež, Handrijo“, rěčesche Michał dale, „njewěſch dha, ſo je tehdy połny měžaz ſwěcžil, a ja nježrybjal temu krucze do wocžow poſladacž, kotremuž žym pjenesy dawał? A runjež mam jeno jene wóžko, teho požcerja derje ſnaju a mój ſwědł cže tež ſnaje; derje ſo teho mam. To pak njeblach wěril, ſo budu pschecžiwo tebi ſwědka trjebacž; ja žym cže ſa čežneho čłowjeka džeržał; žym ſo pak myliſk; ſchłoda.“

Handrij ſo wottorhny: „Dha chžesč mje ſa nježneho muža džeržecž? To ſlowo wſmi naſad, hewař budžesč widžecž ſchto ſo stanje. A ſchtó dha je twój ſwědł? To masch ni hnydom ſjewicž.“

„Pola knjeſtwa chzu, mój pscheczel, žwojeho ſwědka psched

tebje stojieć; tón wě, so bým czi 50 hriwnow požegil", rjekný Michal.

Handrij a Michal pschiindžeschtaj psched žudništvo. A to bě to hubjene, so bě jebak čestneho muža wobskoržil; nětlo mějesche sprawný Michal dopokasacž, so je Handrij jebak. Wón ſebi myſleſche, so budže to lohle; wſchako móže ſ dobrým ſwědomijom pschižahacž, so je jemu te 50 hr. do ruky nařadžał w noz̄y na moſeže pschi měžacžku.

Tola Handrij bě pschellepaný. Wón psched žudníkom rjekný, so ma Michal ſwědka, kaž ſam praji, a so teho dla pschižahacž nježmě.

Duž žudník džesche: „Michale, dha pschiwiedž ſwojeho ſwědka“.

Michal wotmolwi: „Tak wěrno, hacž je Bóh na njebju, měžacž je mój ſwědč; tón je widžał, so bým jemu te pjeniesy wopravdže dał.“

Tak žudník nětlo njewjedžesche, ſhoto na to wotmolwicž, ſchep-taſche Handrij: „Nó, knjeg žudníko, ſhoto k tajkej hlupoſczi praji-če? S měžazom chze Michal mje nječežneho ſčinicz. Ta měnju, so njetrjebam wjaz̄y ani ſlowčka ſhubicž.“

„Dwě njedželi do džerh!“ žudník wužudži. Vérzo, pschistup a wotwiedž Michala prjecž!“

Tak žedžesche wbohi Michal nětlo w jaſtwje na drjewjanej ſawzy, wo ſrjeđ proſdných ſčenow a pschemyſlowaſche ſebi, ſhoto bě jeho hižom wſho do njeſboža potrjechilo. Kón bě jemu wóčko wubík, dom a dwór bě ſo jemu wotpališ, tſi lube džecžatka běchu jemu ſa ſobu wumrjele. Ale to wſho dashe ſo pschenjescz. Taſkale njeprawda pał, kaž ſo tudý ſta, njebě tola ſkoru wudžeržecž. Čeſny cžlowjek pschiindže do kłodh a jebak ſo wjeſeli. Rajka je to prawda na žwěrž!

Pſchi tym ſo mróčzele roſdželichu a měžaz jemu ſwoje ſwětlo psches woſnjeſčko do jſtwy ſuny. Hněwný Michal ſo roſſlobi: „Schto mi nětlo žwěržiſč? Njeſhy mohł pschińcz a prajicž: Handrij je jebak?“

Mjes tym ſo Michal ſo w jaſtwje rudžesche, Handrij w korezmje ſedžesche a jenu ſchleńčku po druhej ſrěbaſche. Pſche cžo tež to njedyrbjał? Prozeſ ſe džé dobýth. 50 hriwnow běchu ſi lohkej prózu ſaſlužene, a te khoty mějesche njelepy Michal njeſcz. Ma, to móžesche hiſhcze jedyn wupicž a hiſhcze jedyn.

Rhablaty ſo napožledk domoj motaſche. Měžaz jaſnije žwěržesche, tak ſo ſo Handrij ſam psched ſwojim ſčenom ſtróži a horje hladajo žwarjesche: „Schto nětlo chzesch? Do džerh ſ tobu! Dyrbiſch ſwědč býč a potom njepſchiindžesch.“

Lawa pschiindže, ta ſnata lawa. Handrij poſasta. „Dyrbiu ſebi ſwažicž, pſches nju hicž? Čeſho dla dha niz? Ma wona tola dženža dwoje džeržadło, na kóždym boku jene; to hižom pónđe, tak dha chzesch padnycž, jeno kroble do předka!“ A wón ſtupi na lawu. Woſrjeđ ſawhy wosta ſtejo. Towle je bylo, hdžej bě Michal jemu te pjeniesy dał a měžaz je runje tak jaſnije žwěržit kaž dženža. „Ale měžaz a Michal ſtaj jenak hluſaj. Wój mje njekrydnjetaj, jeno dale!“ A Handrij ſo wobrocži, chžyſche ſo džeržadła na boku pschimnycž, duž — ſ rasom dele lecži do ſtrach-neje hlubiny. Schtož běſchtej jeho ſhmurjenej mocži ſa pschimadlo mělej, běſche jeno ſčen wot lěweho džeržadla. Měžaz běſche jeho myliš.

Nětlo ležesche we hlubinje ſe ſlamanymaj nohomaj a woſaſche wo pomož; ale měžaz wo teho ſlóſnika njerodžesche a ludžo nje-ſchiindžechu předy hacž na ranje. Hnýdom přenjemu pomožnikoj wón žaſoſčesche: „Pſchiwiedžcze mi Michala a žudnika. Ta bým winowath, chžyſch Michala wujebacž, ale měžaz je to widžał a ſe

ſwědkom był a je mje do hlubiny ſtorežil. Wodaſ mi Bóh mój czeſki hreč!“

Haj, Bóh wſchu njeprawdu widži a na ſwětlo pſchinjeſe, ſhotož je potajene.

Wſchelake ſ bliska a ſ daloka.

— Saúdženu ſrjeđu dopoldna běchu ſo ſerbſy duchowni k Hlownej Sſerb. Konferenzu w Macziežnym Domje ſechli. Žeje pſchedkyda, k. farar Mróſak-Hrodžiſčežanski, ju ſ modlitwu wotewri a jeje ſobuſtaſh powita. — Rěčesche ſo wo podlěſſchenju pacjeſkeje wučžby wot pſchichodneje ſhmy ſem na 2 lětnikaj (7. a 8. ſchulſke lěto). Pſchitomni duchowni běchu w tym pſches jene, ſo by tole podlěſſchenje trěbne a wužitne ſa naſch cžaſ bylo, a běchu tak zyle měnjenja krajneje zyrkwy. ſhnody; jenož we wužedženju tajkehole wotmyſlenja maja ſo hiſhcze wſchelake čežkoſcze dla cžaſa a ruma w jenotliwych woſhadach pſchewinhež. Duž ma ſo ſe ſchulſkej a zyrkwinnej wuſchnoſczi jednač. — Schtož wobſtejnoscze ſerbſkych ſchulow po nowym ſchulſkim ſakonju naſtupa, konferenza kruče na tym wobſteji, ſo býchu ſo ſerbſkemu ludej jeho najžwyciſche ſubla a jeho poczinki ſ pomožu ſerbſkej rěcze ſdžeržale a tak duchha ſerbſkeho luda pſched ſtrachami wotrodženja ſwarnowaná byla. Duž ſerbſka konferenza ſa zyle nuſne ſpōsnaje, ſo by kóžde ſerbſke džecžo ſe ſerbſkeho domu ſ najmjeňſcha ſerbſy cžitacž naſuſko. So pak by ſo tole bble hacž dotal ſmôžnilo, maja ſo džecži niz jenož w tych porjadných cžitanſkých hodžinach w ſerbſkej rěczi cžitacž wučžicž, ale tež w jenej wužadnej woſebje hiſhcze wužwucžowacž. — Dale ſo ſpomina na wobžaromne pobrachowanje ſerbſkeho ſolportera, kíž by ſerbſke knihi roſnoſchował. — ſſerbſke miſionske towarzſtwo ſměje ſwój lětny ſwiedžen 13. junija w Michalskej zyrkwy w Budyschinje; hdže budže ſuſtſkowne miſionske towarzſtwo ſwój ſwiedžen woldžeržecž, hiſhcze njeje wěſte, ſnanou we Wóžlinku. — ſ modlitwu ſo konferenza ſkóncži; njeh jeje wſchelake wu-rafowanja na pľodne polo padnu a k žohnowanju naſchego ſuda ſluža!

— ſſerbſke pobocžne towarzſtwo ſa ſwonkowne miſionſtwo ſměje ſwój lětuſchi miſionſki ſwiedžen ſchťortk 13. junija t. l. w Michalskej zyrkwy w Budyschinje popoldnu w 2 hodž. ſe ſerbſkej Božej ſlužbu, ſa ſotruž je knjeg farar Kſchijan-Hodžijski, redaktor „Miſionskeho Požla“, a w 4 hodž. ſ nemſkej Božej ſlužbu, ſa ſotruž je knjeg duchowny dr. Heber pſchi Kſchijanej zyrkwy w Draž-đanach, kíž běſche něſhto lět w Budyschinje, ſwiedženſke predo-wanje pſchecželnivje na ſo wſał. —

— Po dolhim pytanju je ſo nětlo ſolporteur naſchego knihow-neho towarzſwa ſa naſche ſakſke ſerbſke woſadu ſamaſał: knjeg žiwnoſczeř ſchołta ſe Zornoſky pola Buſez. Naſch dotalny ſa-ſlužbny ſolporteur ſentla njemôže wjaz̄y ſa naſche towarzſtwo ſhodžicž, dokelž je pſches ſwoje ſtajne tydženſke dželo domach ſwiaſtan̄y. Duž w bližſchim cžaſu naſche ſobuſtaſh nowu knihu wot knjega fararja Kſchijana-Kotečžanskeho doſtanu. Woni chžyli tež druhich ſſerbów namołwycž, ſo býchu do ſerbſkeho lutherskeho knihowneho towarzſwa jako ſobuſtaſh ſaſtupiſe.

„Pomhaj Bóh“ njeje jenož pola knjegow duchownych, ale tež we wſchěch pſch-e-d a w a ſtřinach „Sſerb. Nowin“ na wſach a w Budyschinje doſtač. Na ſchťortce ſeta placži wón 40 pj., jenotliwe cžiſla ſa ſa 4 pj. pſchedawaju.